

Roman

NIETS
TE KIEZEN
OLGA VAN DER MEER

NIETS TE KIEZEN

Van Olga van der Meer verschenen bij
Uitgeverij Zomer & Keuning onder andere:

Een jaar na Milo

Eindpunt

Broos geluk

Zussen

Jenny 2.0

Olga van der Meer

Niets te kiezen

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401912549
ISBN e-book 9789401912556
NUR 344

© 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

<http://olgavandermeer.jouwweb.nl/>
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

I

Hoewel het volgens de weervoorspelling droog zou blijven, hingen er donkere, dreigende wolken laag in de lucht. Bijna alsof ze op de daken van de huizen lagen, peinsde Lauren Veldhuizen. Ze rilde in haar dunne jurk, die eigenlijk te koud was voor de temperatuur. Maar het was de enige zwarte jurk die ze bezat, en hoewel ze wist dat haar moeder op dat gebied wars was geweest van conventies en algemeen geldende verplichtingen, wilde ze op haar begrafenis iets stemmigs dragen. Iets wat paste bij haar gevoel. Somber, zwart, verdrietig. Haar uiterlijk weerspiegelde haar binnenkant.

Langzaam slenterde ze over het tegelpad dat de halfgrond gebouwde gezinswoningen scheidde van het grasveld. Aan de andere kant van het gras stonden lage, kleine arbeidershuisjes uit het begin van de vorige eeuw. De twee bouwstijlen verschilden in vrijwel ieder opzicht van elkaar, toch vormden de huizen rondom het grasveld een wonderlijk geheel, juist door het contrast. Lauren woonde in een van die huisjes, vier nummers verwijderd van haar tweelingbroer Tobias, die vorig jaar ook een dergelijk huisje had weten te bemachtigen. Hun ouders woonden aan de overkant, in de gezinswoning waar Lauren en Tobias waren opgegroeid. Nee, haar vader woonde daar, niet haar ouders, verbeterde ze zichzelf in gedachten. Haar moeder woonde nergens meer. Driftig veegde ze een traan van haar wang. Niet nu al gaan huilen, hield ze zichzelf voor. Het duurde nog ruim twee uur tot de plechtigheid in de aula van de begraafplaats zou beginnen.

De speeltoestellen in het midden van het grasveld lagen er verlaten bij. Het was een gewone dinsdag, de kinderen die dit veld normaal gesproken bevolkten, zaten nu op school of in het kinderdagverblijf aan het eind van de straat die op dit plein uitkwam. Lauren stapte het gras op en nam plaats op een van de schommels. Met haar voeten op de grond wiegde ze zacht heen en weer.

‘Mag ik erbij komen zitten?’ klonk een stem achter haar.

Opgeschrokken uit haar gedachten keek ze omhoog. Tobias stond voor haar, gekleed in een donker pak met een wit overhemd. Zonder op te letten of er vuil op zat, ging hij op de schommel naast haar zitten.

‘Rare dag, hè?’ zei hij.

‘Onwerkelijk,’ beaamde Lauren. ‘De apotheose na zeven weken in een rollercoaster doorgebracht te hebben, zo voelt het. Ineens is er niets meer te verzorgen of te regelen. Na vandaag is het allemaal voorbij. Dat voelt zo vreemd.’

‘Het was heftig, ja.’ Tobias knikte bedachtzaam. ‘Toch kan ik wel vrede hebben met hoe het gegaan is.’

‘Hoe kun je dat nu zeggen?’ verweet Lauren hem. ‘Mama was negenenzestig. Oké, we hebben genoeg mensen weggebracht die dat niet gehaald hebben, maar het is geen leeftijd waarin je kunt berusten of waarvan je kunt zeggen dat het goed is zo.’

‘Dat zei ik ook niet,’ wees Tobias zijn zus terecht. ‘Het waren verschrikkelijke weken, maar mama zou het nog erger hebben gevonden als ze jaren tegen die ziekte had moeten strijden, met iedere keer opnieuw hoop en dan toch weer een terugval, met chemokuren plus de bijbehorende ellende en met pijn. Als ze zelf had kunnen kiezen tussen dat of hoe het nu gegaan is, had ze hiervoor gekozen. Kort, maar hevig, zonder pijn en met een rustig einde in haar slaap, nadat ze bewust van iedereen afscheid had genomen. Het is gegaan zoals mama wilde. Zoals ze was. Dit paste bij haar.’

‘Het kwam alleen twintig jaar te vroeg,’ zei Lauren bitter.

Weer knikte Tobias. Zwijgend bleven ze nog een paar minuten zo zitten. Er viel niet veel meer te zeggen, ze wisten allebei precies wat de ander voelde. De afgelopen twee maanden waren nog het best te vergelijken met een orkaan. Een allesverwoestende stormkracht die hun hele bestaan overhoop had gegooid. Op de kop af zeven weken eerder hadden Cindy en Ruurd, hun ouders, hun na een gezellig etentje plompverloren meegedeeld dat ze eerder die dag te horen

hadden gekregen dat Cindy's gezondheidsklachten ernstiger waren dan ze had verwacht.

'Veel ernstiger zelfs. Er zit een kwaadaardige tumor in mijn longen, met uitzaaiingen naar ongeveer mijn hele lichaam. Er is niets meer aan te doen,' had Cindy gezegd. Lauren zou het nooit vergeten. Haar moeder was heel rustig geweest, bijna op het fatalistische af.

'Hoe kun je zo kalm zijn?' had ze haar snikkend verweten. Het was Cindy die haar had getroost, in plaats van andersom.

'Me druk maken, huilen of vloeken helpt niet. Ik had graag nog dertig jaar willen leven, maar als dat me niet gegeven is, zal ik me daarbij neer moeten leggen. Mijn leven wordt weliswaar korter dan ik had gehoopt, maar het was wel veel en veel beter dan ik ooit had verwacht. Dankzij jullie.' Terwijl ze dat zei, had ze Ruurd, Lauren en Tobias tegelijk omhelsd. 'Daar moeten jullie aan blijven denken als ik er straks niet meer ben. Niet treuren, maar dankbaar zijn voor alles wat er was en vooral zoveel mogelijk genieten van alles wat nog komt. Dat heb ik ook altijd gedaan. Huilen mag, maar niet te lang en niet te vaak. Koester de vele goede herinneringen, maar ga verder en verlies je niet in zelfmedelijden. Daar help je niemand mee, vooral jezelf niet.'

Het waren woorden waar Lauren zich aan vast probeerde te houden, maar dat viel niet mee. In nog geen zeven weken tijd zag ze haar moeder met een sneltreinvaart aftakelen. Behandelingen die de ene dag met een arts werden besproken, waren de dag erna al niet meer mogelijk, zo snel ging het. Dankzij de medicatie had ze geen pijn, maar het leek wel of haar lichaam het ineens had opgegeven sinds de diagnose was uitgesproken. Vier weken na die dag kon Cindy zich al niet meer zonder hulp douchen en aankleden, was ze aangesloten op een zuurstoffles en had ze steun nodig in de vorm van een rollator voor de korte stukjes die ze nog kon lopen. Haar kracht en optimisme waren echter niet gebroken. Tot aan de laatste dag wist ze haar gezin op te beuren en maakte ze nog grapjes. Vijf dagen geleden was ze met een glimlach

op haar gezicht rustig in slaap gevallen om niet meer te ontwaken. Precies zoals ze zelf had gehoopt, een troost voor haar gezin. Ruurd, Lauren en Tobias hadden naast haar bed gezeten. Niet omdat het in de lijn der verwachting lag dat ze niet meer zou ontwaken, maar puur omdat ze zoveel mogelijk tijd samen door wilden brengen, zelfs al lag Cindy te slapen. Met z'n drieën hadden ze zachtjes zitten praten in de huiskamer waar het gehuurde ziekenhuisbed stond omdat Cindy de trap niet meer op kon komen, tot Tobias opmerkte dat de ademhaling van zijn moeder steeds oppervlakkiger werd. Stilzwijgend besloten ze geen dokter te roepen, maar het onvermijdelijke te laten gebeuren. Twee uur later was het over geweest. Ondanks het verdriet waren er twee dingen waar Lauren achteraf dankbaar voor was. Ten eerste het feit dat ze alle drie, min of meer toevallig, bij haar moeder waren geweest op het moment dat ze stierf, ten tweede het gezamenlijke etentje op de bewuste dag van de onheilstijding. Het was Cindy en Ruurd gelukt de hele maaltijd slechts over koetjes en kalfjes te praten en te lachen om niets, zonder te laten merken wat een ontzettend harde klap ze te verwerken hadden.

‘Dat wilde ik zo, nog een laatste, fijn samenzijn, zonder verdriet,’ had Cindy daar later over gezegd. ‘Herinneringen maken, heet dat. Iets creëren om op terug te kunnen kijken en te koesteren.’

Lauren kon alleen maar hopen dat ze iets van de kracht, de positiviteit en de waardigheid bezat die haar moeder zo gekenmerkt hadden. Op dat moment voelde ze zich echter verre van krachtig, om over positief nog maar helemaal niet te spreken.

‘Laten we gaan,’ zei Tobias. Hij knikte met zijn hoofd in de richting van hun ouderlijk huis. ‘Pa heeft ons vast al gezien en zit op ons te wachten. Hij heeft ons nu nodig.’

‘Ik zie er verschrikkelijk tegen op,’ bekende Lauren terwijl ze opstond en de rok van haar jurk afveegde. ‘Gek hè, aan de ene kant wil ik dit laatste afscheid het liefst overslaan, aan de

andere kant wil ik het niet missen.'

'Dat is niet gek, dat is normaal. Je hele wezen verzet zich tegen een dergelijk afscheid, maar als je er niet bij bent, voelt het niet af, denk ik. Een begrafenis is een afsluiting.'

'Voor sommige mensen is het een weerzien met lang uit het oog verloren familieleden, een soort feestje,' zei Lauren bitter.

Naast elkaar liepen ze het korte stukje naar de woning van hun vader. Ruurd opende de voordeur al voordat ze het tuinpad betraden. Zoals altijd zag hij er gedistingeerd uit. Het zwarte pak dat hij droeg, stond hem uitstekend, zijn schoenen waren glanzend gepoetst en zijn stropdas was onberispelijk geknoopt. Zijn donkere, maar steeds grijzer wordende haardos was keurig gekamd en zijn kin gladgeschoren. Alleen de intens verdrietige blik in zijn ogen en het trillen van zijn rechter mondhoek verraadden zijn werkelijke gemoedstoestand. Lauren zag het meteen, iemand die verder van hem af stond zou het waarschijnlijk niet eens opmerken. Ruurd was een meester in het verbergen van zijn gevoelens.

'Fijn dat jullie er zijn. Nu hebben we nog even tijd met elkaar,' zei hij. Hij ging hun voor naar de huiskamer, waar Cindy lag opgebaard. Hij had niet gewild dat zijn vrouw naar een rouwcentrum overgebracht werd. Ze hoorde hier, in het huis waar ze hun gelukkigste jaren hadden gekend, het huis waar ze van hield. Er hing een zoete, bedwelmende geur in de kamer van de vele bloemstukken die de afgelopen dagen waren bezorgd. Cindy was bij iedereen geliefd geweest, iets wat goed tot uiting kwam in de bloemen en de talloze condolancekaarten die Ruurd had ontvangen. De sfeer was beladen, maar op een vreemde manier toch mooi. Plechtig. Dat laatste halfuur voordat de kist voorgoed gesloten werd, werd er vrijwel niets gezegd tussen Ruurd, Lauren en Tobias. Dat was niet nodig, alles was al besproken.

De begrafenis die middag werd drukbezocht. De grote aula was afgeladen vol met familieleden, vrienden, kennissen, collega's en burens. Bijna iedereen die aan het plein woonde was

gekomen, zag Lauren na de plechtigheid in de koffiekamer. Tijdens de ceremonie had ze daar weinig van meegekregen. Samen met haar vriend Julian, Ruurd, Tobias en zijn vriendin Naomi had ze vooraan gezeten en niet gezien dat de aula zo vol was gelopen dat een aantal mensen zelfs moest blijven staan. Pas bij het betreden van de koffiekamer viel het haar op. Vele gezichten draaiden zich naar hen toe zodra ze als laatsten binnenkwamen.

‘Apies kijken,’ mompelde Julian naast haar. ‘Alsof we een bezienswaardigheid zijn.’

‘Hou je mond,’ siste Lauren hem toe.

Julian zuchtte demonstratief, maar gaf tot haar opluchting geen commentaar meer. Eén verkeerde opmerking van zijn kant zou op dit moment ontaarden in ruzie, vreesde ze. Ze was tot het uiterste gespannen en kon niets hebben. Helaas was Julian een ster in het maken van verkeerde opmerkingen.

‘Hij heeft de tact van een pindanootje,’ had haar moeder weleens gezegd.

Dankbaar nam Lauren een kop koffie in ontvangst, ze weigerde de aangeboden koek. Eten was het laatste waar ze nu behoefte aan had. Ze zag dat Naomi zich tussen de aanwezigen begaf en druk begon te praten met een aantal burens. Die voelde zich nu in haar element, kon ze niet nalaten cynisch te denken. Naomi had zich amper iets aan Cindy gelegen laten liggen, maar nu liep ze rond als de treurende schoondochter die een zwaar verlies had geleden, van top tot teen gekleed in het zwart. Als ze maar aandacht kreeg. Lauren vroeg zich al langer af wat haar broer in deze dramaqueen zag. Enfin, dat was haar zaak niet. Tobias was op zijn beurt niet heel erg gecharmeerd van Julian, maar hij leverde ook geen kritiek op hem.

Ruurd werd aangesproken door een vriend van hem en Julian liep naar buiten met de opmerking dat hij even een luchtje ging scheppen.

‘Voel jij je ook zo ontheemd?’ vroeg Lauren aan Tobias. ‘Alsof het niet echt is, of we in een slecht toneelstuk spelen.’

‘Dat hoort er allemaal bij,’ zei Tobias gelaten. Hij dronk in één teug het kopje koffie leeg en bestelde meteen een nieuw bij een langslopende serveerster. ‘Straks komen ze allemaal een handje en een zoen geven, wensen ze ons sterkte en roepen ze dat we vooral moeten bellen als ze iets voor ons kunnen doen. Vervolgens lopen ze hier naar buiten en zijn ze ons vergeten. Dan maken ze zich druk over wat ze vanavond moeten eten en over welke klusjes er thuis zijn blijven liggen omdat ze naar een begrafenis moesten.’

‘Je bent cynisch,’ verweet Lauren hem.

‘O ja? Nou, de eerste komt er al aan. Ken jij haar?’

Lauren keek in de richting die Tobias met zijn hoofd aangaf. Een haar onbekende vrouw van rond de vijftig kwam aarzelend aanlopen, van haar naar Tobias kijkend.

‘Vast een vroegere collega van mama,’ vermoedde ze. ‘Of iemand van haar talloze clubjes. Ik ken zeker de helft van de aanwezigen hier niet.’

‘Jullie zijn Lauren en Tobias,’ zei de vrouw zodra ze hen genaderd was. Het was geen vraag, maar een constatering. Ze schudde hun allebei de hand. ‘Gecondoleerd met jullie verlies. Ik ben Lydia Vermeer.’

‘Een collega van onze moeder?’ vroeg Lauren.

Lydia schudde haar hoofd.

‘Een vroeger buurmeisje. Jullie moeder heeft vroeger heel wat uurtjes op me gepast, lang geleden. Sinds een jaar of zo hadden we weer contact met elkaar via Facebook. Helaas is het niet meer tot een persoonlijke ontmoeting gekomen, dat zou ik wel erg leuk hebben gevonden. We hebben een paar keer een vage afspraak gemaakt, waar jammer genoeg steeds iets tussenkwam.’

‘Zoiets heeft ze verteld,’ herinnerde Lauren zich. ‘Wat aardig dat u vandaag speciaal bent gekomen, dat waarderen we zeker.’

‘Het is zo triest. En zo snel gegaan. Ik had begrepen dat ze nog niet lang ziek was?’ Vragend keek Lydia hen om beurten aan.

‘Een kleine twee maanden,’ antwoordde Tobias.

‘Verschrikkelijk. Het moet een zware klap voor jullie en jullie vader zijn.’

‘Kent u hem?’ wilde Tobias weten.

‘Zeg alsjeblieft jij en jou tegen me,’ verzocht Lydia. ‘Nee, ik heb hem nooit ontmoet, maar ik heb natuurlijk weleens een foto van hem gezien op Facebook.’ Lydia keek in de richting van Ruurd. ‘Daar herkende ik hem net meteen aan, al moet ik zeggen dat ik dacht dat het oudere foto’s van hem waren.’

‘Papa is twaalf jaar jonger dan mama,’ vertelde Lauren onbevangen.

‘Dat heb ik weleens gehoord, ja.’ Lydia glimlachte. ‘Hun liefdesverhaal was bijzonder en romantisch, als ik dat zo mag zeggen. Je moeder en ik onderhielden niet veel contact, maar het was me wel duidelijk dat ze erg gelukkig met hem was. En met jullie, niet te vergeten. Via een gezamenlijke kennis hoorde ik destijds van jullie geboorte. Ik was toen zesentwintig, twee jaar jonger dan jullie nu zijn. Ik heb nog een felicitatiekaartje gestuurd. Cindy en ik hadden elkaar toen al een aantal jaar niet gezien of gesproken, maar ik kende haar goed genoeg om zeker te weten dat ze dolgelukkig was met jullie geboorte. Ze wilde altijd graag moeder worden. Ze was gek op kleine kinderen, daarom paste ze ook zo graag op mij.’

‘Heeft ze dat lang gedaan?’ vroeg Lauren geïnteresseerd. Tobias excuseerde zich en liep weg, maar zij vond het leuk om een dergelijk verhaal over haar moeder te horen, uit een tijd ver voor haar eigen geboorte.

‘Vanaf mijn babytijd tot aan mijn twaalfde,’ antwoordde Lydia. ‘Toen ik eenmaal naar de middelbare school ging, hoefde ik ’s avonds geen oppas meer als mijn ouders weggingen. Cindy was toen zevenentwintig en verliet haar ouderlijk huis omdat ze ging trouwen, dus dat kwam goed uit.’ Ineens sloeg ze geschrokken een hand voor haar mond. ‘O eh... Wist je dat ze eerder getrouwd is geweest?’

‘Ja hoor, wees maar niet bang dat je ongewild een familie-

geheim hebt verklapt,' stelde Lauren haar gerust. 'Daar waren we van op de hoogte. Dat huwelijk heeft niet lang geduurd, vier jaar slechts.'

'Vier ongelukkige jaren,' knikte Lydia. 'Zoveel heb ik nog wel meegekregen. Gelukkig ontmoette ze later jullie vader en dat maakte veel, zo niet alles, goed.'

'Papa was de liefde van haar leven,' zei Lauren bevestigend. Ze zag dat zich achter Lydia een rij begon te vormen van mensen die gedag wilden zeggen. 'Sorry, ik zie dat mensen mijn aandacht willen.'

'Natuurlijk, ik hou je op,' begreep Lydia. 'Dank je wel voor dit korte gesprekje. Ik vind het fijn je ontmoet te hebben, al had ik daar liever een andere reden voor gehad. Sterkte de komende tijd,' zei ze hartelijk. Bescheiden deed ze een stap opzij, zodat Lauren zich met de mensen achter haar bezig kon houden.

Lauren was zeker twintig minuten bezig met afscheid nemen van de vele belangstellenden, die allemaal nog wat lieve en goedbedoelde woorden wilden zeggen.

'Kunnen we zo weg?' klonk de stem van Julian achter haar, dwars door een gesprek heen.

'Ik ben bezig,' zei Lauren afwerend.

'Dat kan nog wel even duren,' zei hij, met een blik op de rij. 'Je hoeft hen toch niet allemaal persoonlijk te woord te staan? Het is geen persconferentie. Je kunt ook even zwaaien. Weet je hoelang we hier al zijn?'

'Ga jij maar,' stelde Lauren voor.

Julian had nog het fatsoen om even te aarzelen.

'Weet je het zeker?' vroeg hij.

'Natuurlijk.' Ze dwong zichzelf tot een glimlach. 'Voor jou ligt het anders dan voor mij, dat snap ik. Ga maar. Papa, Tobias en ik willen straks toch het liefst met z'n drieën zijn.'

De opluchting was duidelijk van zijn gezicht af te lezen. Hij boog zich naar haar toe en drukte een snelle zoen op haar wang.

'Ik bel je morgen,' beloofde hij.

Lauren ving de blik van Tobias, die haar verbaasd aankeek.
'Gaat hij weg?'

'Dat is beter. Ik heb gezegd dat we met z'n drieën willen zijn,' verklaarde Lauren kort.

Tobias knikte bedachtzaam.

'Dat is een goeie. Dat ga ik Naomi ook zeggen.'

'Hoef je voor mij niet te doen, hoor,' fluisterde Lauren snel voor ze zich tot de volgende persoon in de rij wendde.

'Toch maar wel. Naomi heeft genoeg aandacht gehad vandaag,' zei Tobias grimmig.

Lauren keek hem na terwijl hij op zoek ging naar zijn vriendin, haar aandacht slechts half bij de man die voor haar stond en die meelevend zei dat hij haar veel sterkte wenste. Tobias had dus zelf ook heel goed door waar Naomi mee bezig was. Lauren had zich daar de hele tijd al aan geërgerd. Als haar moeder had gekund, zou ze Naomi hoogstpersoonlijk buitengezet hebben, dacht ze met een vleugje wrange humor. Terwijl ze werktuiglijk antwoord gaf en mensen gedag zei, keek ze met een schuin oog de zaal door. Naomi was zo te zien niet blij met wat Tobias tegen haar zei. Lauren zag van hieraf haar gezicht beledigd vertrekken.

'Waar slaat dat nou op?' reageerde Naomi inderdaad verongelijkt. 'Ik ben je vriendin, je partner. Juist op dagen als deze hebben we elkaar nodig. Ik wil bij je zijn, Toby.'

Tobias bedwong de neiging te zeggen dat hij daar het afgelopen uur weinig van had gemerkt. Naomi had zich met iedereen beziggehouden, behalve met hem. Het zou ruzie worden als hij iets dergelijks zou zeggen, wist hij. Naomi was nogal snel op haar teentjes getrapt, iets wat hij er vandaag absoluut niet bij kon hebben.

'Dat is erg lief van je,' zei hij dan ook. 'Maar we hebben er nu echt even behoefte aan om met z'n drieën te zijn. We hebben nog een aantal zaken te bespreken.'

'En Julian dan?' vroeg Naomi wantrouwend. 'Mag hij daar wel bij zijn?'

'Julian is al naar huis,' antwoordde Tobias naar waarheid.

‘Ik ga nu naar mijn vader en Lauren. Ik bel je van de week wel.’

‘Ik ga wel naar jouw huis,’ stelde Naomi voor.

‘Liever niet,’ zei Tobias snel. Te snel, beseftte hij zelf. Naomi’s ogen vernauwden zich. ‘Ik denk dat wij nog wel een tijdje bezig zijn, ik wil niet dat je zo lang in je eentje op me zit te wachten,’ verklaarde hij haastig.

‘Goed dan. Bel me,’ verzocht Naomi dringend. ‘Morgen, oké?’

‘Oké,’ beloofde hij zuchtend.

Dit dwingende gedrag van zijn vriendin begon hem steeds vaker te benauwen. Soms had hij het gevoel dat hij niet normaal kon ademen als Naomi in de buurt was. Op andere momenten kon ze echter ineens verrassend lief en warmvoelend zijn. Of dat op kon blijven wegen tegen haar dramatische, verwende en dominante kant wist hij niet goed. Dat moest hij eens rustig overdenken. Maar niet nu. Opgelucht constateerde hij dat de ruime zaal vrijwel leeg was. Er was nog slechts een handjevol mensen, de beruchte plakkers die altijd tot het laatst bleven alsof ze bang waren iets te missen. Iemand van de uitvaartonderneming verzocht deze mensen nu vriendelijk maar beslist te vertrekken.

Ruurd, Lauren en Tobias werden keurig terug naar het huis van Ruurd gebracht, waar ze vreemd onwennig tegenover elkaar zaten. De lege plek in huis viel nu dubbel op. Lauren staarde naar de stoel waar haar moeder altijd het liefst in gezeten had. Stilzwijgend hadden ze alle drie vermeden daar te gaan zitten. Dat was haar plekje.

‘Het was een mooie uitvaart,’ zei Ruurd schor. ‘Precies zoals mama gewild zou hebben.’

‘En druk,’ zei Tobias.

‘Mama was geliefd,’ knikte Ruurd. ‘Dat was wel duidelijk. Ik heb een heleboel mensen gesproken die ik helemaal niet ken, maar die allemaal lovende woorden over haar zeiden.’

‘Heb jij die Lydia nog gesproken?’ wilde Lauren weten. ‘Mama’s oppaskindje van vroeger?’

Ruurd knikte.

‘Ja, even. Heel sympathiek van haar dat ze gekomen is, vind ik. Ze heeft trouwens nog een aantal foto’s van mama uit die tijd, vertelde ze me.’

‘Echt? Die zou ik dolgraag willen zien,’ zei Lauren verlangend. ‘Mama had vrijwel niets meer, omdat die ex van haar dat allemaal had vernietigd.’

‘Lydia heeft me haar telefoonnummer gegeven. We hebben afgesproken dat ik haar binnenkort bel en dan komt ze die foto’s langsbrengen,’ vertelde Ruurd. ‘Ze dacht al dat we daar belangstelling voor zouden hebben.’

‘Aardig van haar,’ meende Lauren.

Daarna viel het gesprek weer stil. Ze wisten geen van allen goed wat te zeggen. Er waren geen woorden om hun gevoelens goed te omschrijven, maar omdat ze alle drie hetzelfde verdriet deelden, was dat ook niet nodig. Stil bij elkaar zitten was voor dat moment genoeg.

Zijn nieuwe liefde volgt wel héél snel op het overlijden van zijn vrouw

Op de begrafenis van zijn vrouw komt Ruurd in contact met haar vroegere schoolvriendin Lydia, die ze nog geregeld 'sprak' via Facebook. Hij had haar nog nooit ontmoet – en nu klikt het ineens heel goed. Al vrij snel groeit het contact uit tot een relatie, die ze gezien de snelheid eerst geheim willen houden, maar die toch uitkomt. Dochter Lauren verwijt Ruurd dat hij haar moeder al bedroeg vóór haar overlijden en wil niets meer met hem te maken hebben. Maar dan overkomt haarzelf waar ze zo fel op tegen was: ze wordt verliefd op een getrouwde man.

Olga van der Meer verweeft in *Niets te kiezen* de verhaallijnen van familieleden die ieder hun eigen relatieperikelen hebben, en die uiteindelijk meer onderling begrip en een betere band krijgen. Van Olga van der Meer verschenen inmiddels meer dan vijftig romans.

Z&K

ISBN 978 94 0191 254 9 NUR 344

9 789401 912549

www.romanserie.nl